

naar man har villet samle det hele paa een Haand, føles det, at een Mand umuligt kan magte det, at der maa to til. Og ikke blot almindelig Medhjælp har Ministeren ment, der maatte til, men en Embedsmand, som man har villet give en saa høj og selvstændig Stilling som en Departementschef, for at bistaa Generaldirektøren i det store forberedende Arbejde for Toldlovens og de direkte Skatte-loves Revision. Men jeg kan ikke nægte, at jeg finder den foreslaaede Udvej lidet heldig. For det første indfører den noget ganske nyt i vor Centraladministration, nemlig en Departementschef uden Departement, og jeg tillader mig at mene, at dette i sig selv er en administrativ Abnormitet, at det er noget nyt, som ikke tillige er noget godt. Desuden finder jeg hele Kommittersystemet overmaade lidet heldigt. Jeg tror, det har en stor Betydning i Centraladministrationen, at Overledelsen af Arbejdet og Ansvarret netop ligger paa een Haand, er samlet i een Person, til hvem man har at holde sig, og som har den bestemttest mulige Følelse af sit Ansvar paa det Omraade, der er overgivet til hans Ledelse. Deler man det mellem to Personer, der ganske vist ikke er ligestillede, idet Generaldirektøren skal være den overordnede og hovedansvarlige, giver man ham en Departementschef til kommitteret, maa denne Departementschef dog vel i Kraft af sin Stilling faa en saa selvstændig Ledelse af de Ting, der er blevet ham undergivet, at en meget stor Del af Ansvarret derved praktisk tages bort fra Generaldirektøren. Der vil fremkomme en Forskydning af Ansvarret mellem de to Personer, en Forflygtigelse af det, som er lidet heldig. Desuden kan jeg slet ikke forstaa, at en Departementschef, hvem saa vigtige Opgaver bliver overgivet, i Virkeligheden kan staa uden Medhjælp. Jeg ved ikke, om han skal hente sin Medhjælp fra Generaltolddirektoratets eller Skattedirektoratets Personale, men i saa Tilfælde vil jeg sige, at efter hvad der er mig bekendt, og efter den Erfaring, jeg har om disse Forretningsomraader, er der ikke større Personale der, end der er Brug for, og man kan i Længden ikke tage Folk bort derfra til speciel Medhjælp for en ny Departementschef, uden at de daglige Forretninger vil lide derunder. Jeg kan heller ikke ret vel tænke mig andet, end at en saadan Embedsmand, for nogenlunde at magte sine Opgaver, i det mindste maa have en Sekretær og en Skriver. Der maa være et embryonisk Kontor, om jeg

saa maa sige, knyttet til Departementschefen, og det vil vi sikkert inden ret lang Tid se udviklet til et ret velvoksent Kontor. Det er nu min Tro.

Jeg mener altsaa, at det ikke er heldigt, at vi her kommer ind paa noget saa nyt og saa betænkeligt som i vor Centraladministration at indføre denne Departementschef uden Departement, men jeg ønsker ikke at komme ind paa, hvilke andre Muligheder der kunde være. Jeg indrømmer Ministeren, at naar nu de to hver for sig saa store og betydningsfulde og tiltagende Arbejdsomraader er samlede paa een Haand, og der saa oven i Købet kommer saa store nye, ekstraordinære Opgaver til som Toldrevisionens Forberedelse og de direkte Skatters Revision, er det nødvendigt, at der kommer nogen ekstraordinær Medhjælp. Men en saadan ekstraordinær Medhjælp kunde vel nok skaffes uden derfor at indrette et nyt Departementschefsembede under denne fuldkommen nye og hidtil uprøvede Form. Jeg ser heller ikke af Motiverne eller af den højtærede Ministers Forelæggelsestale nogen nærmere Udvikling af den særlige Opgave, denne Departementschef skulde have, uden netop Forberedelsen af Lovrevisionen. Men at oprette et saa vigtigt nyt Embede som et Departementschefsembede, at skabe en hel ny Praksis indenfor vor Centraladministration blot med en forbigaaende Situation for Øje som den, der vil indtræde fra nu af indtil 1916 ved Forberedelsen af de nye Revisionslove, vilde jeg dog finde lidet heldigt. Jeg vilde derfor anse det for rigtigt, at Sagen blev underkastet en nærmere Overvejelse i et Udvalg, for at man der muligvis kunde finde en bedre Udvej end den, der er foreslaaet af den ærede Minister.

N. C. Christensen: Jeg kan begynde med at give min Tilslutning til den sidste ærede Taler, naar han foreslog at henvise denne Sag til et Udvalg. Denne Sag trænger sikkert til at blive behandlet i et Udvalg, saaledes at man kan komme til der at drøfte Sagens Enkeltheder. Det er vel nok rigtigt — det kan der ingen Tvivl være om —, at Arbejdet i Skattedepartementet er steget saa stærkt, at en enkelt Mand ikke vil være i Stand til at overkomme det. Men det gaar mig som den sidste Taler: Jeg kan ikke se det rigtige i, at man saa opretter et Departementschefsembede eller stiller en kommitteret til vedkommendes Raadighed, og navnlig finder jeg, at det er en lidt for tynd Mo-